

κι' Ἀρμολής πῶς θὰ σταλῇ
ὁ τοσοῦτον σιγανός.

Λοιπὸν κάνε τὸ σταυρό σου,
'πὲς' τοὺς Πρόσβεις μίλλ μεροί,
καὶ μὴ χάνης τὸν καιρό σου
'στῆς Λευκάδος τὰ νησί.

Ὅλοι χάσκουν βλοένα
καὶ τὸ γένος λαχταρᾷ...
σπεῦσε κι' ὅπ' ἄτμιν γὰ σένα
καρτεροῦνε τὰ Ψαρρά.

Κύρ' Ἀλέξανδρ μου, χάρτε
'στῆς Λευκάδος τὴν νηίδα,
κι' ἂν δὲν λησιμονήσῃς φέρε
καὶ μὴ φρέσκα συναγρίδα.

Ὁ Ζαήμης' στὸν Κορφαῖτη...
Θέλω τώρα σὲ κοιμάτι.

ἂν δυνάμειαν τοὺς Πρόσβεις τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ,
ὡς λυποῦμαι πῶς οἱ φίλοι σὲ ποτίζουσι γολῆ,
καὶ μὲ τούτους χολοσκάνεις
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ κάνῃς.

ἂν γυροῦν Γ'πουργία, τῆς Βουλῆς Ἀποσπερίτη,
κι' ἂν σὲ πνίγουν βλοένα,
τότε στείλε τους σ' ἑμένα
πουργούς τῆς Ἀρμολείας, νὰ τοὺς κάνω μετ' ἐπὶ τὴν Κρήτη.

Ἀρμολής λοιπὸν θὰ γίνω κι' Ὑπατος περιωπής,
καὶ παρακαλῶ νὰ πῇς
'στοὺς Μινίστρος τοὺς μεγάλους
πῶς θὰ στείλω τρεῖς κεφάλους
'στὸν καθένα χωριστὰ,
κι' ἄλλα ψάρια θαυμαστὰ
νὰ τὰ κάνουνε βραστό.

Ἐχω καὶ λύπη καὶ χαρὰ
πῶς θὰ μὲ πᾶνε τὰ Ψαρρά
'στὴν Κρήτη τὴν καυμένη,
ποῦ κόσμος μὲ προσμένει.

Χάρῃ, γιατί σὰν Βασιλεῖς θάμει πολλὸν φοβέρα,
θᾶχω Παλάτι χάρισμα κι' Ἀύλῃ καὶ Κολονέλους,
καὶ λύπη γιατί σκέπτομαι πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα
μὲ τοὺς Μιχαηλδάκηδες καὶ μὲ τοὺς Βενιζέλους.

Πῶς νὰ πάω, Θεοτόκη;
μία σκέψις ἀπηνής
ὅλο μὲ καταδιώκει
συνεχῶς σὰν Ἑρινός.

Εἶναι πρόβλημα μεγάλον
καὶ σπουδαίον ἀμφιδέλλον
ἂν συμφέρει, κύριέ μου, νὰ δεχθῶ τὴν Ἀρμολείαν
καὶ τὰ φῶτά μου νὰ φέρω μετ' ἐπὶ τὴν φλέγουσαν ἐστία.

Θεοτόκη πρὸς Ζαήμην. — Δέξου σὲ παρακαλῶ
κι' εἶναι καὶ γὰρ σὲ καλὸ,
καὶ γὰρ μᾶς καὶ γὰρ τὸ κόμμα
καὶ γὰρ τὴν πατρίδ' ἀκόμα